

ALEX AMENGUAL

Anar a pescar a Cala Figuera

DECLARACIÓ DE L'ARTISTA

Som un artista visual de Mallorca i visc i faig feina entre Sa Pobla i Londres. Quatre dècades darrere la càmera m'han ensenyat una lliçó que perdura: que la bellesa superficial és el de menys en una imatge. Allò que roman en una obra —com en un rostre, com en un lloc— és la seva càrrega emocional. Tot el que faig neix aquí.

La fotografia continua sent la meva manera de mirar, però ja no és el meu destí. Empr la càmera per traslladar elements del món natural —el meu propi cos, la terra, una xarxa de pesca— a la pantalla de serigrafia, des d'on tornen a l'obra per la mà. La pantalla em serveix en els dos registres del gravat: algunes obres existeixen com a edicions, dins la tradició fotogràfica; moltes altres hi passen a la manera del monotip: cada impressió és una variant, treballada i pintada perquè existeixi una sola vegada.

El meu tema és el vincle entre les persones i el lloc, i l'abord a través de la matèria del lloc mateix. A Corpus Terra vaig moldre la terra agrícola de Sa Pobla —on visc, on va néixer el meu fill i on va morir mon pare— fins a fer-ne un pigment lligat amb una gota de la meva pròpia sang, i amb ell vaig imprimir l'empremta del meu propi cos. Un nou cos d'obra em du ara de la terra cap a la costa i la mar: diluisc l'acrílic en aigua de la mar i treball les pintures amb xarxes de pescadors del port, i llavors imprimesc una xarxa fotografiada damunt cada mar acabada —allò fet per l'home interactuant amb allò natural.

Aquests dos cossos d'obra pertanyen a un mateix pensament. La gent de la terra cultiva el seu aliment en el mateix sòl on enterra els seus morts; la gent de la mar treu el seu aliment de la mateixa aigua que acull els seus. El sosteniment i la pèrdua comparteixen un sol element, i és amb aquest element que pint. Això és la vida illenca vista amb ulls d'illenc —la terra que trepitjam i la mar que ens envolta—, i és una recerca que esper que m'ocupi la resta de la meva carrera.

Mon pare era artista, i entenc el que faig com una continuació d'allò que ell va començar: una atenció al que roman —d'un lloc, d'una persona, d'un gest—. A l'espectador només li deman el que l'obra em va demanar a mi: quedar-s'hi el temps suficient per deixar de mirar i començar a sentir.